
КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО

УДК 342

DOI: 10.33663/1563-3349-2023-94-61

Б. А. ПЕРЕЖНЯК
Ю. Ю. БАЛЬЦІЙ

КОНЦЕПТУАЛЬНИЙ ПІДХІД ДО РОЗМЕЖУВАННЯ КОМПЕТЕНЦІЙ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ Й МІСЦЕВИХ ДЕРЖАВНИХ АДМІНІСТРАЦІЙ

Сформульовано, що складовою адміністративної реформи в Україні та державотворення в цілому є розвиток місцевого самоврядування як безпосередньої форми прояву громадської активності населення та вільного, демократичного способу організації публічної влади. Визначено, що сама постановка питання про розмежування компетенцій має проблемний характер, тому що розмежувати функції органів, які здійснюють управлінську діяльність (публічну владу) на місцях, практично неможливо. Доведено необхідність прийняти за основу принцип контролю, який має здійснюватися таким чином, щоб ступінь втручання контрольного органу був співрозмірний значущості інтересів, що це втручання повинні захистити при розмежуванні компетенцій органів місцевого самоврядування та місцевими державними адміністраціями. Підкреслено, що сучасна адміністративна реформи та реформа місцевого самоврядування націлені на законодавче вдосконалення та зміцнення законодавчої бази у сфері здійснення публічної влади в Україні.

© ПЕРЕЖНЯК Борис Аркадійович – кандидат юридичних наук, професор, професор кафедри конституційного права Національного університету «Одеська юридична академія»; ORCID: 0000-0002-9067-3000; e-mail: fzn2@ukr.net

© БАЛЬЦІЙ Юрій Юрійович – кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри конституційного права Національного університету «Одеська юридична академія»; ORCID: 0000-0003-0331-9810; e-mail: baltsiy@ukr.net

Ключові слова: публічна влада, контроль, місцеве самоврядування, адміністративна реформа, органи місцевого самоврядування, місцеві державні адміністрації.

Perezhnyak Borys, Baltzii Yurii. A conceptual approach to the delimitation of the competence of local self-government bodies and local state administrations

It is formulated, that the development of local self-government as a direct form of manifestation of public activity of the population and a free, democratic way of organizing public power is an integral part of administrative reform in Ukraine and state building in general. It was determined that the very question of delimitation of competences is quite problematic, because it is practically impossible to delimit the functions of bodies that carry out a single administrative activity (public authority) on the ground. The need to adopt as a basis the principle of control, which must be carried out in such a way that the degree of intervention of the control body is commensurate with the significance of the interests that this intervention must protect when delimiting the competences of local self-government bodies and local state administrations. It is emphasized that modern administrative reforms and local self-government reforms are aimed at legislative improvement and strengthening of the legislative framework in the sphere of public authority in Ukraine.

Key words: public power, control, local self-government, administrative reform, local self-government bodies, local state administrations.

Розмежування компетенцій органів місцевого самоврядування й місцевих державних адміністрацій є однією з актуальних проблем пострадянських держав та дістає відображення як у конституційному, так і муніципальному праві. З метою розмежування компетенцій та вдосконалення діяльності органів місцевого самоврядування й місцевих державних адміністрацій останнім часом ретельно вивчається позитивний муніципальний досвід як пострадянських держав, так й інших демократичних держав світу. Як відомо, Україна вступила у Раду Європи у 1995 році, та вже у 1997 році ратифікувала Європейську хартію місцевого самоврядування, декілька статей якої спрямовані на обмеження адміністративного нагляду за діяльністю органів місцевого самоврядування, тим самим визначила теорію розмежування компетенцій.

Питання розмежування компетенцій органів місцевого самоврядування й місцевих державних адміністрацій в Україні досліджують такі відомі фахівці з конституційного та муніципального

права, як М. Баймуратов, Ю. Бальцій, О. Батанов, М. Корнієнко, А. Крусян, Б. Пережняк та інші.

Мета статі – проаналізувати концептуальний підхід до розмежування компетенцій органів місцевого самоврядування й місцевих державних адміністрацій та сформулювати рекомендації щодо можливих напрямів удосконалення законодавства у сфері місцевого самоврядування.

Важливою складовою адміністративної реформи в Україні та державотворення в цілому є розвиток місцевого самоврядування як безпосередньої форми прояву громадської активності населення та вільного, демократичного способу організації публічної влади. Відповідно до ст. 7 Конституції в Україні визнається і гарантується місцеве самоврядування, а ст. 118 – виконавчу владу в областях і районах, містах Києві та Севастополі здійснюють місцеві державні адміністрації. Отже, на місцевому рівні існують дві форми публічної влади: місцева виконавча влада (публічно-державна) й місцеве самоврядування (публічно-самоврядна).

Питання про необхідність розмежування функцій і повноважень місцевих державних адміністрацій і органів місцевого самоврядування зумовили формування теорії розмежування компетенцій місцевих органів виконавчої влади й органів місцевого самоврядування, яка набуває особливої уваги в контексті сучасної воєнної ситуації в Україні. При цьому слід відзначити, що про необхідність розмежування повноважень місцевих органів виконавчої влади й органів місцевого самоврядування, або сфер їх компетенції, було вказано ще в розділі 4 Концепції адміністративної реформи [1].

Слід зазначити, що сама постановка питання про розмежування компетенцій має проблематичний характер, тому що розмежувати функції органів, які здійснюють управлінську діяльність (публічну владу) на місцях, практично неможливо. Адже як місцеві державні адміністрації, так і органи місцевого самоврядування виконують своєрідну загальну управлінську функцію – здійснення найбільш ефективного управління територіями. А це вимагає наявності в обох управлінських центрів таких функцій, як регулятивно-управлінська, комунікативна, контрольна, інформаційна, нормотворча, організаційно-установча тощо. Тому, в даному випадку, як зазначає А. Крусян «розмежовувати функції виявляється теоретично безпредметною і дезорганізуючою практикою» [2, с. 98].

У рамках розмежування компетенцій, необхідно сформулювати концептуальний підхід щодо поділу предметів відання між органами місцевого самоврядування й місцевими державними адміністраціями, тому що навіть при детальному поділі повноважень на законодавчому рівні виникатимуть як певні суперечності та «накладки», так і важко буде уникнути дублювання і зіткнення їх функцій та повноважень. Крім того, не приведе до очікуваних позитивних результатів і розмежування повноважень цих органів, якщо при цьому вони здійснюватимуть в тих самих сферах громадського життя, сферах керівництва та управління на місцевому рівні, тобто мати однакові предмети відання, що в подальшому може привести до негативних наслідків.

Концепція адміністративної реформи запровадила категорії «компетенція», «повноваження», «функції», які вживаються в неприйнятному для Концепції різноманітті. Так, як спосіб розмежування функцій органів виконавчої влади й органів місцевого самоврядування передбачається поділ сфер компетенції. Але під «сферами компетенції» маються на увазі «предмети відання, що пропонується розмежувати. До предметів відання органів місцевого самоврядування Конституцією та Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні» віднесені: місцеві фінанси; економічний розвиток населених пунктів; управління об'єктами комунальної власності; комунальне землекористування і використання місцевих природних ресурсів; планування і забудова населених пунктів; дороги місцевого значення і їхнє будівництво; каналізація, електро-, газо- і водопостачання, освітлення населених пунктів; житлове будівництво; робота місцевого громадського транспорту; благоустрій парків і садів; цвинтарі й надання ритуальних послуг; робота дошкільних установ, організацій початкової і середньої освіти; надання медичної допомоги комунальними установами охорони здоров'я; робота комунальних установ культури, фізкультури, спорту і туризму; громадського порядку та ін.» [3, с. 102-103].

До предметів відання місцевих державних адміністрацій належать усі питання, які не віднесені Конституцією і законодавством України до компетенції органів місцевого самоврядування. Це насамперед загальний контроль за дотриманням Конституції і законів України, актів Президента України, Кабінету Міністрів і місцевих державних адміністрацій; відповідні функції управління

об'єктами державної власності; координація діяльності територіальних підрозділів (органів) міністерств та інших центральних органів виконавчої влади; видача ліцензій і дозволів, передбачених законодавством; контроль, у встановлених законом межах, за фінансовою діяльністю органів місцевого самоврядування.

На відміну від місцевих державних адміністрацій сукупність предметів відання, віднесених до компетенції органів місцевого самоврядування, є такою, що відповідає природі й функціонально-му призначенню цих органів.

Зазначене коло предметів відання місцевих державних адміністрацій чітко відображає державний, публічний інтерес. Відповідно до Концепції адміністративної реформи основною у діяльності місцевих державних адміністрацій повинна стати контрольна-наглядова функція. На нашу думку, це обґрунтовано, тому що здійснювати функцію державного контролю і нагляду повинні органи держави. Очевидно, що об'єктом загального нагляду буде і діяльність органів місцевого самоврядування. Здійснення нагляду за виконанням законодавства самоврядними органами буде неухильно захищати не тільки суто державні інтереси, а й позитивно впливати на органи місцевого самоврядування, консолідуючи й активізуючи їхню діяльність, сприяючи подоланню місницьких тенденцій, а також виявляючи і, тим самим, звільняючи несумлінних і корумпованих посадових осіб. Також слід зазначити, що на офіційному сайті Агентства США з міжнародного розвитку з'явилося повідомлення про гарячу лінію генерального інспектора для всіх, у тому числі для українців, які можуть звертатися сюди з приводу порушень в Україні, пов'язаних з корупцією, шахрайством, розтратою коштів, зловживаннями, неналежним управлінням, а також сексуальною експлуатацією чи наругою і торгівлею людьми [4].

Крім того, було б доцільно, на законодавчому рівні закріпити, що при здійсненні нагляду неприпустиме необґрунтоване втручання в самоврядну діяльність, при цьому сам нагляд не повинен мати апріорний характер, тобто проведення певних наглядових заходів, які можуть призвести до необґрунтованого втручання у діяльність органів місцевого самоврядування. Крім того, у Концепції адміністративної реформи до сфери наглядової діяльності віднесені практично всі предмети відання органів місцевого самоврядування: використання й охорона земель, лісів, надр, вод, атмосферного

повітря, збереження житлового фонду; охорона пам'яток історії і культури, дотримання санітарних і ветеринарних правил, правил збору, утилізації промислових, побутових та інших відходів, дотримання правил благоустрою населених пунктів; дотримання архітектурно-будівельних норм; виконання правил торгівлі, побутового, транспортного і комунального обслуговування, законодавства про захист прав споживачів; дотримання законодавства з питань науки, мови, реклами, утворення, культури, охорони здоров'я, материнства і дитинства, родини, соціального захисту населення, фізичної культури і спорту тощо.

На відміну від Концепції адміністративної реформи Закон України «Про місцеві державні адміністрації» [5], не передбачає загальний нагляд за дотриманням Конституції та інших актів законодавства України. Навпаки, у ст. 16 Закону прямо зафіксоване право місцевих державних адміністрацій «у межах, визначених Конституцією і законами України, здійснювати на відповідних територіях державний контроль». Об'єкти такого контролю ідентичні тим, що зазначені у п. 3 гл. 1 Концепції адміністративної реформи щодо сфери контрольно-наглядової діяльності державних адміністрацій. Здійснення місцевими державними адміністраціями функції контролю стосовно органів місцевого самоврядування не відповідає конституційним принципам самостійності та незалежності місцевого самоврядування. Цей висновок впливає насамперед з істотних розбіжностей у змісті категорій «контроль» і «нагляд». Якщо «нагляд» означає спостереження за ким-небудь або чим-небудь з метою перевірки виконання розпоряджень, законів та інших нормативно-правових актів, то «контроль» має трохи інше функціональне значення. В юридичній літературі поняття контролю за загальним правилом розглядається як система спостереження і перевірки процесу функціонування і фактичного стану керованого об'єкта з метою оцінки обґрунтованості й ефективності прийнятих ним управлінських рішень і результатів їхнього виконання, виявлення відхилень від вимог, сформульованих у цих рішеннях, усунення несприятливих наслідків їхнього виконання й інформування про цьому компетентних органів. Контроль, на відміну від нагляду, включає можливість перевіряти не тільки законність, а й доцільність діяльності контролюваного органу. Крім того, у літературі відзначається, що орган, який здійснює контроль, вправі усунути

порушення закону своєю владою, а при нагляді – лише ставити перед відповідними органами або судом питання про усунення порушень закону, їхніх причин і сприятливих їм умов, покарання винних осіб. Предметом державного контролю є вся оперативна діяльність підконтрольних суб'єктів з фактичного виконання законодавства, а також результати цієї діяльності, її доцільність. А оскільки практично вся діяльність самоврядних органів регламентована нормативними актами, то здійснення такого контролю стає рівнозначним необмеженому втручанням в їхню діяльність. Таким чином, органи місцевого самоврядування потрапляють у залежність від місцевих державних адміністрацій. За цих умов важко говорити про правову, організаційну і матеріально-фінансову самостійність місцевого самоврядування, проголошованої ст. 4 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» [6].

Ст. 28 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» в якості одного з контрольних заходів, якими наділені місцеві державні адміністрації, передбачає право давати відповідно до законодавства «обов'язкові для виконання розпорядження» і «порушувати питання» про відповідальність. Ці заходи передбачені щодо обмеженого кола суб'єктів, до яких не віднесені органи і посадові особи місцевого самоврядування. В органах місцевого самоврядування відповідні місцеві органи виконавчої влади вправі проводити перевірки, вимагати необхідну інформацію, здійснювати інші функції і повноваження відповідно до законодавства, тобто, власне кажучи, здійснювати заходи наглядового, а не контрольного характеру. Тому вважаємо доцільним для позначення цих повноважень місцевих державних адміністрацій, стосовно органів і посадових осіб місцевого самоврядування, використовувати термін «нагляд», а «державний контроль» – щодо суб'єктів. Адже введений Законом про місцеві державні адміністрації термін «державний контроль» діяльності органів місцевого самоврядування суперечить конституційним принципам структурування публічної влади на місцях, вносить плутанину в з'ясування системи відносин між місцевими органами виконавчої влади й органами місцевого самоврядування.

Передбачене Концепцією адміністративної реформи право місцевих державних адміністрацій здійснювати контроль, у встановлених законом межах, за фінансовою діяльністю органів місцевого самоврядування немає необхідності й підстав виділяти як

самостійний напрям їхньої діяльності, тому що загальний нагляд, передбачений Концепцією, припускає і нагляд за дотриманням фінансової дисципліни, законодавства щодо фінансової діяльності в цілому. Але й у даному випадку варто забезпечити фінансову автономію місцевого самоврядування. Також було б доречно використувувати досвід Швеції, де «ступінь місцевої фінансової автономії залежить від джерела фінансових надходжень. Найбільшим ступенем незалежності ради муніципалітетів і ленів користуються, якщо засоби надходять із власної місцевої податкової бази. При розпорядженні ж державними субсидіями, асигнуваннями на спеціальні цілі ступінь самостійності органів місцевого самоврядування значно зменшується» [7, с. 91].

Бюджетні відносини мають важливе значення для розвитку місцевого самоврядування. Тим більше, як свідчить практика, місцеві бюджети вже не є самодостатнім балансом витрат і доходів територій через незбалансованість державного бюджету. При цьому до місцевих бюджетів надходить лише незначна частина грошових відрахувань.

Формування фінансово-економічної бази територіальних громад є одним з найважливіших аспектів (напрямів) реформування місцевого самоврядування в Україні на сучасному етапі. Забезпечення реального відокремлення бюджетів об'єднань територіальних громад від Державного бюджету є необхідною умовою їхньої самостійності.

Як окрему сферу діяльності місцевих державних адміністрацій Концепція адміністративної реформи виділяє координацію діяльності територіальних підрозділів (органів) міністерств та інших центральних органів виконавчої влади. Ця функція спрямована насамперед на зміцнення взаємодії органів центральної і місцевої влади. У даному випадку йдеться про такі територіальні підрозділи центральних органів виконавчої влади, що не входять до складу місцевих державних адміністрацій (управління і відділи Міністерства внутрішніх справ, Державного комітету стандартизації, метрології і сертифікації, Державної податкової адміністрації, Головного контрольно-ревізійного управління, Державного комітету земельних ресурсів, Фонду державного майна та ін.).

Щодо заходів підвищення ефективності роботи і відповідальності територіальних підрозділів міністерств, інших центральних

органів виконавчої влади і забезпечення їхньої взаємодії з місцевими державними адміністраціями був виданий невеликий за обсягом, але місткий за змістом Указ Президента України [8]. По суті, Указом встановлюється подвійне підпорядкування територіальних підрозділів міністерств та інших центральних органів виконавчої влади. З одного боку, вони підлегли «своїм» центральним органам, а з іншого – підзвітні й підконтрольні головам відповідних державних адміністрацій.

Управління об'єктами державної власності, а також видача ліцензій і дозволів, передбачених законодавством, – ці предмети відання, виділені в Концепції адміністративної реформи, повною мірою відображають державні інтереси, спрямовані на виконання функцій держави, а отже, повинні вирішуватися місцевими державними адміністраціями.

Таким чином, Концепція передбачає у веденні місцевих державних адміністрацій здійснення контрольно-наглядової діяльності, а також вирішення інших питань, не віднесених Конституцією і законодавством України до компетенції органів місцевого самоврядування. Подібна «формула» підтримується вченими. Так, М. І. Корнієнко один із перших зазначив, що «у тих державах, де місцеве самоврядування керує територіями, а місцеві органи виконавчої влади лише здійснюють контрольно-наглядові і деякі інші спеціальні функції, цієї проблеми практично не існує» [9, с. 40].

Отже, цей принцип можна прийняти за основу при розмежуванні компетенцій органів місцевого самоврядування. Саме таким шляхом слід було йти законодавцеві при розробці Закону про місцеві державні адміністрації і не включати до кола предметів відання місцевих державних адміністрацій управління практично у всіх тих сферах громадського життя, в яких реалізують свої повноваження органи місцевого самоврядування. Але при цьому необхідно враховувати, що будь-який адміністративний контроль з боку держави за діяльністю органів місцевого самоврядування має бути спрямований лише на забезпечення дотримання законності та конституційних принципів. Адміністративний контроль також може включати «контроль вищих органів влади за належним виконанням органами місцевого самоврядування делегованих їм повноважень». При цьому, як зазначається в Європейській

Хартії місцевого самоврядування, контроль повинен здійснюватися таким чином, щоб ступінь втручання контрольного органу була співрозмірна із значущістю інтересів, що це втручання повинні захистити [10].

Таким чином, сучасний стан розмежування компетенцій між органами місцевого самоврядування й місцевими державними адміністраціями в Україні не можна вважати задовільним. Це обумовлено певними проблемами, а саме: незавершеність адміністративної реформи; успадкування централізованої моделі публічного управління; недосконалість законодавства щодо діяльності органів публічної влади на місцях, що призводить до численних конфліктів у розмежуванні компетенцій між органами місцевого самоврядування й місцевими державними адміністраціями; відсутність певної гармонізації та узгодженості національної законодавчої бази у сфері місцевого самоврядування із загальними принципами Європейської хартії місцевого самоврядування; постійні суперечності, пов'язані з інститутом делегованих повноважень визначених у Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні»; недостатня визначеність питань, пов'язаних із наглядом та контролем за діяльністю органів місцевого самоврядування; обмеженість матеріальної та фінансової бази місцевого самоврядування; постійна залежність органів місцевого самоврядування від органів публічно-державної влади.

Вважаємо, що для ефективного подолання проблемних питань, які виникають у процесі розмежування компетенцій між органами місцевого самоврядування й місцевими державними адміністраціями, вкрай необхідно внести відповідні зміни до чинного законодавства в сфері місцевої публічної влади, які будуть сприяти сталому демократичному розвитку нашої держави.

1. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні: Указ Президента України від 28 липня 1998 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/810/98#Text>. **2.** Крусян А. Р. Взаємодія місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування в Україні: навч. посіб. Одеса: Юридична література. 2001. 164 с. **3.** *Децентралізація публічної влади в Україні: здобутки, проблеми та перспективи*: матер. III Всеукраїнської наук.-практ. конф. (21 травня 2021 р., м. Львів) / за наук. ред. О. В. Батанова, Р. Б. Бедрія. Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2021. 202 с. **4.** США відкрили гарячу лінію для повідомлень про

корупцію в Україні. URL: <https://sud.ua/uk/news/ukraine/260491-ssha-otkryli-goryachuyu-liniyu-dlya-soobscheniy-o-korrupsiiv-ukraine>. **5.** Про місцеві державні адміністрації: Закон України від 9 квітня 1999 року. *Відомості Верховної Ради України*. 1999. № 20-21. Ст.190. **6.** Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21 травня 1997 року. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 24. Ст. 170. **7.** Ткачук А., Агранофф Р., Браун Т. Місцеве самоврядування: світовий та український досвід. К., 1997. С. 91. **8.** Про заходи щодо підвищення ефективності роботи і відповідальності територіальних підрозділів міністерств, інших центральних органів виконавчої влади та забезпечення їх взаємодії з місцевими державними адміністраціями: Указ Президента України від 5 листопада 1996 р. *Урядовий кур'єр*. 1996. 12 листопада. **9.** Корнієнко М. Місцеве самоврядування та «урядова вертикаль». *Місцеве самоврядування*. 1997. № 3-4 (5). С. 37-42. **10.** Європейська хартія місцевого самоврядування. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_036#Text.

References

1. Pro zakhody shchodo vprovadzhennya Kontseptsiyi administratyvnoyi reformy v Ukraini: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 28 lystnya 1998 roku. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/810/98#Text>. **2.** Krusyan A. R. Vzayemodiya mistsevykh orhaniv vykonavchoyi vlady ta orhaniv mistsevoho samovryaduvannya v Ukraini: navch. posib. Odesa: Yurydychna literatura. 2001. 164 s. **3.** *Detsentralizatsiya publichnoyi vlady v Ukraini: zdobutky, problemy ta perspektvy*: mater. III Vseukrayins'koyi nauk.-prakt. konf. (21 travnya 2021 r., m. L'viv) / za nauk. red. O. V. Batanova, R. B. Bedriya. L'viv: LNU imeni Ivana Franka, 2021. 202 s. **4.** SSHA vidkryly haryachu liniyu dlya povidomlen' pro koruptsiyu v Ukraini. URL: <https://sud.ua/uk/news/ukraine/260491-ssha-otkryli-goryachuyu-liniyu-dlya-soobscheniy-o-korrupsiiv-ukraine>. **5.** Pro mistsevi derzhavni administratsiyi: Zakon Ukrainy vid 9 kvitnya 1999 roku. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrainy*. 1999. № 20-21. Ст.190. **6.** Pro mistseve samovryaduvannya v Ukraini: Zakon Ukrainy vid 21 travnya 1997 roku. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrainy*. 1997. № 24. Ст.170. **7.** Tkachuk A., Ahranoff R., Braun T. Mistseve samovryaduvannya: svitovyy ta ukrayins'kyy dosvid. K., 1997. S. 91. **8.** Pro zakhody shchodo pidvyshchennya efektyvnosti roboty i vidpovidal'nosti terytorial'nykh pidrozdiliv ministerstv, inshykh tsentral'nykh orhaniv vykonavchoyi vlady ta zabezpechennya yikh vzayemodiyi z mistsevymy derzhavnymy administratsiyamy: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 5 lystopada 1996 r. *Uryadovyy kur'yer*. 1996. 12 lystopada. **9.** Korniyenko M. Mistseve samovryaduvannya ta «uryadova vertykal'». *Mistseve samovryaduvannya*. 1997. № 3-4 (5). S. 37-42. **10.** Yevropeys'ka khartiya mistsevoho samovryaduvannya. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_036#Text.

Perezhnyak Borys, Baltzii Yurii. A conceptual approach to the delimitation of the competence of local self-government bodies and local state administrations

It is formulated, that the development of local self-government as a direct form of manifestation of public activity of the population and a free, democratic way of organizing public power is an integral part of administrative reform in Ukraine and state building in general. It was determined that the very question of delimitation of competences is quite problematic, because it is practically impossible to delimit the functions of bodies that carry out a single administrative activity (public authority) on the ground. The need to adopt as a basis the principle of control, which must be carried out in such a way that the degree of intervention of the control body is commensurate with the significance of the interests that this intervention must protect when delimiting the competences of local self-government bodies and local state administrations. It is emphasized that the current stage of administrative reform and local self-government reform is aimed at legislative improvement and strengthening of the legislative framework in the sphere of public authority in Ukraine.

Key words: public power, control, supervision, local self-government, administrative reform, local self-government bodies, local state administrations.